РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

6 ноември 2008 година *

По дело C-381/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Conseil d'État (Франция) с акт от 4 юни 2007 г., постъпил в Съда на 8 август 2007 г., в рамките на производство по дело

Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS

срещу

Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н J.-C. Bonichot, г-н J. Makarczyk, г-н P. Kūris (докладчик) и г-н L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

* Език на производството: френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 26 юни 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS, от г-н P. Jeanson, заместник-председател на това сдружение,

— за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-жа A.-L. During, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н P. Gentili, avvocato dello Stato,

— за нидерландското правителство, от г-н M. de Grave, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа S. Pardo Quintillán и г-н J.-B. Laignelot, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 6 от Директива 2006/11/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 февруари 2006 година относно замърсяване, причинено от определени опасни вещества, изпуснати във

водната околна среда на Общността (ОВ L 64, стр. 52; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 15, стр. 244).

2 Запитването е отправено от Conseil d'État във връзка с жалби за превишаване на правомощията, подадени от Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS, които имат за цел, по-специално, отмяната на Декрет № 2006-881 от 17 юли 2006 г. за изменение на Декрет № 93-743 от 29 март 1993 г. за номенклатурата на операциите, за които се изисква разрешение или деклариране съгласно член 10 от Закон № 92-3 от 3 януари 1992 г. за водите, и за изменение на Декрет № 94-354 от 29 април 1994 г. за зоните за разделянето на водите (JORF от 18 юли 2006 г., стр. 10786), както и отмяната на Декрет № 2006-942 от 27 юли 2006 г. за изменение на номенклатурата на класифицираните инсталации (JORF от 29 юли 2006 г., стр. 11336).

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Директива 2006/11, която съгласно член 1, буква а) от нея се прилага по-специално за вътрешните повърхностни води, тоест по смисъла на член 2, буква а) от нея за „всички стоящи или течащи повърхностни води, разположени на територията на една или повече държави членки", посочва в съображения 6—8 от нея следното:

„(6) С цел осигуряване на ефективна защита на акваторията на Общността е необходимо да се въведе първи списък, наречен списък I, на някои отделни вещества, избрани основно на база на тяхната токсичност, устойчивост и биоакумулиране, с изключение на онези, които са биологично безвредни или които бързо се преобразуват в биологично безвредни вещества, и втори списък, наречен списък II, съдържащ вещества с вредно въздействие върху акваторията, които обаче могат да

бъдат ограничени до даден район и които зависят от местоположението на водите, в които са изпуснати тези вещества. Всяко едно изпускане на тези вещества подлежи на предварително разрешение, което определя емисионните норми.

(7) Замърсяването чрез изпускане на различни опасни вещества от списък I трябва да се премахне. […]

(8) Необходимо е да се намали замърсяването на водите, причинено от веществата в списък II. За тази цел държавите членки трябва да установят програми, които включват стандарти за качество на околната среда за водите, изготвени в съответствие със съществуващите директиви на Съвета. Емисионните норми, приложими към такива вещества, трябва да се изчисляват с оглед на тези стандарти за качество на околната среда.“

4 Член 3 от Директива 2006/11 гласи:

„Държавите членки предприемат подходящите мерки за премахване замърсяването на водите, посочени в член 1, с опасните вещества от категориите и групите вещества в списък I от приложение I, наричани по-долу „вещества от списък I“, и за намаляване замърсяването на гореспоменатите води с опасни вещества от категориите и групите вещества в списък II от приложение I, наричани по-долу „вещества от списък II“, в съответствие с настоящата директива.“

5 Съгласно член 6 от Директива 2006/11, чието съдържание е идентично на това на член 7 от Директива 76/464/ЕИО на Съвета от 4 май 1976 година относно замърсяването на водната околна среда на Общността, причинено от определени опасни вещества (ОВ L 129, стр. 23), която е отменена с Директива 2006/11:

„1. С цел намаляване замърсяването на водите, посочени в член 1, от [да се чете: „с“] веществата от списък II държавите членки изготвят програми, при изпълнението на които се прилагат по-специално методите по параграфи 2 и 3.

2. Всички изпускания във водите, посочени в член 1, за които може да се предположи, че съдържат какви да е вещества от списък II, изискват предварително разрешение от компетентния орган на засегнатата държава членка, в която [да се чете: „което“] се определят емисионни норми. Такива норми се базират на стандартите за качество на околната среда, които се фиксират, както е предвидено в параграф 3.

3. Програмите по параграф 1 включват стандарти за качество на околната среда за водите; те трябва да се изготвят в съответствие със съществуващите директиви на Съвета.

[…]“

6 Списък II на категориите и групите вещества, съдържащ се в приложение I към Директива 2006/11, посочен в членове 3 и 6 от тази директива, упоменава в точка 8 от него веществата, които имат нежелан ефект върху кислородния баланс, по-специално амоняк и нитрити.

7 Директива 2000/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2000 година за установяване на рамка за действията на Общността в областта на политиката за водите (ОВ L 327, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 6, стр. 193, наричана по-нататък „Рамкова директива за водите“), която предхожда Директива 2006/11, но чиито разпоредби заменят тези на последната, считано от 22 декември 2013 г., съгласно член 22, параграф 2 от Рамковата директива за водите, предвижда в член 11 от нея, както следва:

„1. За всеки район на речен басейн или част от международен такъв на нейна територия, всяка държава членка разработва и установява програма от мерки, като взема предвид резултатите от анализите, изискуеми по член 5, с цел постигане на целите, установени в член 4. […]

2. Всяка програма от мерки включва „основни“ мерки, определени в параграф 3 и, където е необходимо, „допълнителни“ мерки.

3. „Основните мерки“ са минималните изисквания за съответствие и се състоят от:

[…]

ж) за точкови [изпускания], предизвикващи замърсяване се изисква предварително регулиране на процеса, като забрана за вкарване на замърсители във водите или предварително разрешаване, или регистрация, основаваща се на общи забрани и установяващи контрол върху емисиите на разглежданите замърсители, включително и контрола по членове 10 и 16. […];

[…]“

8 Член 22, параграф 3, буква б) от Рамковата директива за водите съдържа следната преходна разпоредба:

„за целите на член 7 от Директива 76/464/ЕИО, държавите членки могат да прилагат принципите за определяне проблемите по замърсяването и веществата, които ги предизвикват, установявайки качествени стандарти и приемайки мерките, установени в настоящата директива.“

Национална правна уредба

9 Под заглавие „Води и акватория“ разпоредбите на Кодекса за околната среда относно разрешаването или декларирането на инсталациите, съоръженията, строителните работи и дейностите, съгласно член L. 211-1 от този кодекс имат за цел да позволят балансирано и трайно управление на водните ресурси, насочено към гарантиране, наред с останалото, на опазването на водите и борбата със замърсяването. Член L. 211-2 от Кодекса за околната среда предвижда по-специално, че общите правила за запазване на качеството и разделянето на повърхностните води се определят с декрет на Conseil d’État. Съгласно този член тези общи правила определят по специално стандартите за качество и необходимите мерки за възстановяване и запазване на това качество, условията, при които могат да бъдат забранени или уредени изпусканията, дренирането, изхвърлянията, преките или непреките отлагания на вещества, и по-общо, всяко обстоятелство, което може да влоши качеството на водите и акваторията, както и условията, при които могат да бъдат предприети мерките, необходими за запазване на това качество. В допълнение към тези общи правила национални изисквания или специални изисквания за определени части от територията се определят също с декрет на Conseil d’État по силата на член L. 211-3 от същия кодекс.

10 Член L. 214-1 от Кодекса за околната среда гласи:

„За инсталациите, които не са посочени в номенклатурата на класифицираните инсталации, съоръженията, строителните работи и дейностите, извършени за недомакински цели от всяко публично или частно, физическо или юридическо лице, и водещи до […] дори незамърсяващи, постоянни или случайни, изпускания, дрениране, изхвърляния, преки или непреки отлагания, се прилагат разпоредбите на членове L. 214-2—L. 214-6.“

11 Съгласно член L. 214-2, първа алинея от Кодекса за околната среда:

„Инсталациите, съоръженията, строителните работи и дейностите, посочени в член L. 214-1, се определят в номенклатура, установена с декрет на Conseil d'État, след становище на Националния комитет по водите, и за тях се изисква разрешение или деклариране в зависимост от опасността, която представляват и сериозността на последиците им върху водните ресурси и водните екосистеми, като се има предвид по-специално съществуването на зони и периметри, установени за защита на водите и акваторията.“

12 Член L. 214-3 от Кодекса за околната среда предвижда:

„I. За инсталациите, съоръженията, строителните работи и дейностите, които могат да представляват опасност за общественото здраве и сигурност, да попречат на водите да текат свободно, да намалят водните ресурси, да увеличат значително риска от наводнения, да навредят сериозно на качеството или разнообразието на акваторията, по-специално на рибните популации, се изисква разрешение от административен орган.

[…]

II. За инсталациите, съоръженията, строителните работи и дейностите, които макар да не могат да представляват такава опасност, все пак трябва да отговарят на установените изисквания съгласно членове L. 211-2 и L. 211-3, се изисква деклариране.

В срок, определен с декрет на Conseil d'État, административният орган може да се противопостави на планираната операция, ако изглежда, че тя е несъвместима с разпоредбите на Генералния план за устройството и управлението на водите или с тези на плана за устройството и управлението на водите, или причинява толкова сериозна вреда на посочените в член L. 211-1 интереси, че никаква мярка не би позволила отстраняването ѝ. Строителните работи не могат да започнат преди изтичането на този срок.

Ако зачитането на интересите, посочени в член L. 211-1, не е гарантирано чрез изпълнението на установените изисквания съгласно членове L. 211-2 и L. 211-3, административният орган може във всеки момент да наложи със заповед всички необходими специални изисквания.

[…]"

13 Членове R. 214-32—R. 214-40 от Кодекса за околната среда съдържат разпоредби, приложими за операциите, за които се изисква деклариране. Съгласно първия от тези членове декларацията трябва да бъде отправена до префекта на съответния департамент или департаменти, който в петнадесетдневен срок от получаването на декларацията съгласно член R. 214-33 от същия кодекс изпраща на декларатора обратна разписка, посочваща липсващите документи и данни, ако декларацията е непълна, или ако декларацията е пълна — разписка за деклариране, посочваща или датата, на която при липса на възражение, планираната операция може да бъде започната, или липсата на възражение,

което позволява незабавното започване на тази операция. Същата разпоредба предвижда, че ако е необходимо тази разписка е придружена с копие на приложимите общи изисквания. Срокът, предоставен на префекта, за да му се даде възможност да се противопостави на операция, за която се изисква деклариране, е определен от член R. 214-35 от посочения кодекс на два месеца считано от получаването на пълна декларация.

14 Съгласно член R. 214-38 от Кодекса за околната среда съответните инсталации, съоръжения, строителни работи и дейности трябва да бъдат изградени, осъществени и стопанисвани в съответствие с преписката по декларацията, и ако е необходимо, съобразно със специалните изисквания, посочени в членове R. 214-35 и R. 214-39 от този кодекс. Последният член предвижда, че декларантът може да поиска промяна на изискванията, приложими за дадена инсталация, от префекта, който се произнася със заповед, и че тази промяна може да бъде наложена и от префекта на основание член L. 214-33, II, трета алинея от посочения кодекс. Освен това член R. 214-40 от същия кодекс постановява, че всяка промяна, направена от декларатора в декларирания проект, която би могла да доведе до значителна промяна на обстоятелствата по първоначалната преписка по декларацията, трябва преди извършването ѝ да бъде съобщена на префекта, който може да изисква нова декларация, за която се прилагат същите формалности като за първоначалната декларация.

15 Декрет № 2006-881, чиято отмяна се иска в делото по главното производство, преработва номенклатурата, посочена в член L. 214-2, параграф 1 от Кодекса за околната среда, която се съдържа в приложението към член R. 214-1 от същия кодекс под заглавие „Номенклатура на операциите, за които се изисква разрешение или деклариране съгласно членове L. 214-1—L. 214-3 от Кодекса за околната среда“. Според раздел 3.2.7.0 от така изменената номенклатура за рибовъдните стопанства в пресни води (наричани по-нататък „рибовъдни стопанства“), във връзка с контрола на водите вече се прилага процедурата за деклариране, докато преди това за тях се е изисквало разрешение или деклариране в зависимост от това, дали предполагат да се извърши проучване, или да се даде становище за въздействие.

16 Освен това съгласно член L. 511-1 от Кодекса за околната среда за инсталациите, които могат да представляват опасност или да имат неблагоприятни последици по-специално за общественото здраве, сигурност и хигиена, за земеделието, както и за опазването на природата и околната среда, се прилагат разпоредбите на този кодекс относно класифицираните инсталации за опазването на околната среда. Съгласно член L. 511-2 от същия кодекс тези инсталации се определят в номенклатурата на класифицираните инсталации, която изисква за тях разрешение от префекта или деклариране в зависимост от сериозността на опасността или неблагоприятните последици от тяхната експлоатация.

17 Декрет № 2006-942, чиято отмяна също се иска в делото по главното производство, изменя тази номенклатура. В резултат на това за рибовъдните стопанства вече се изисква разрешение във връзка с контрола на класифицираните институции за опазване на околната среда само когато годишният им производствен капацитет е над 20 тона.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

18 Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS твърди в подкрепа на жалбите си за отмяна на Декрет № 2006-881 и Декрет № 2006-942 пред Conseil d'État, че последните не вземат предвид разпоредбите на член 6 от Директива 2006/11.

19 След като посочва, че изпусканията от рибовъдните стопанства съдържат амоняк и нитрити, вещества от списък II, и че за изпусканията, които могат да съдържат такива вещества, член 6 от Директива 2006/11 изисква предварително разрешение, определящо емисионните норми, препращащата юрисдикция констатира в акта си, че с изключение на рибовъдните стопанства с годишен производствен капацитет над 20 тона, за които се изисква разрешение съгласно законодател-

ството относно класифицираните инсталации за опазване на околната среда, за рибовъдните стопанства като такива се прилага само режим на деклариране.

20 Препращащата юрисдикция обаче посочва, че този режим, с оглед на считаните за по-слабо замърсяващи инсталации на рибовъдните стопанства, се основава на целта да се опростят административните процедури и да се разпределят по-добре средствата за контрол. Препращащата юрисдикция отбелязва, че в рамките на този режим префектът разполага с правото на възражение относно строителните работи, които не могат да започнат, докато не е изтекъл двумесечен срок, а при липсата на възражение може да наложи технически изисквания, за да се защитят интересите, посочени в член L. 211-1 от Кодекса за околната среда, по-специално като определи емисионните гранични стойности на замърсяващите продукти. Препращащата юрисдикция счита, че при тези условия въпросът дали член 6 от Директива 2006/11 може да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки да въведат такъв режим, поражда сериозно затруднение.

21 Така Conseil d'État решава да спре производството по жалбата с искане за отмяна на Декрет № 2006-881, доколкото във връзка с контрола на водите той предвижда прилагане на режим на деклариране за рибовъдните стопанства, както и по жалбата за отмяна на Декрет № 2006/942, и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Може [ли] член 6 от Директива 2006/11 […] да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки, след като съгласно този член са приели програми за намаляване на замърсяването на водите, включващи стандарти за качество на околната среда, да въведат по отношение на някои инсталации, които се считат за слабо замърсяващи, режим на деклариране, съчетан с напомняне на тези стандарти и с право на административния орган да се противопостави на създаването на стопанството или да наложи специфични за съответната инсталация гранични стойности за изпускане[?]“

По преюдициалния въпрос

22 За да се отговори на поставения въпрос, на първо място, следва да се посочи, че Директива 2006/11 няма за цел да прилага за създаването на стопанства, които могат да изпускат опасни вещества в акваторията, особен разрешителен режим или режим на деклариране, в зависимост от характеристиките на посочените стопанства. Напротив, тя има за цел, както това по-специално следва от съображения 6—8 от нея, както и от член 3 от нея, да премахне замърсяването на обхванатите от приложното ѝ поле води с веществата от списък I и да намали замърсяването на същите води, причинено от веществата от списък II като амоняк и нитрити. Следователно Директива 2006/11 няма за цел да задължи държавите членки да приемат мерки, приложими специално за определени стопанства или инсталации като такива, а изисква от тях да вземат подходящи мерки за премахване или намаляване на замърсяването на водите, причинено от изпускания, които могат да съдържат опасни вещества, в зависимост от естеството на последните.

23 Така, с цел намаляване замърсяването на водите с веществата от списък II, член 6 от Директива 2006/11 предвижда по-специално, че държавите членки приемат програми, които включват стандарти за качество на околната среда относно водите и са изготвени в съответствие със съществуващите директиви на Съвета. За изпълнението на тези програми посоченият член 6 предвижда в параграф 2 от него, че всички изпускания във водите, посочени в член 1 от същата директива, за които може да се предположи, че съдържат някое от тези вещества, изискват предварително разрешение от компетентния орган на засегнатата държава членка, в което се определят емисионни норми, изчислени в зависимост от стандартите за качество на околната среда.

24 На второ място, следва да се подчертае, че Директива 2006/11 не предвижда никакво изключение от правилото, съдържащо се в член 6, параграф 2 от нея. Поради съображенията, изложени в точка 22 от настоящото решение, тази разпоредба не прави разграничение в зависимост от характеристиките на инсталациите, от които произхождат изпусканията, и по-специално в зависимост от това дали инсталациите се считат за силно или слабо замърсяващи. Тя не

прави и разграничение в зависимост от количеството на изпусканията. Следователно режим на деклариране като описания в поставения от препращащата юрисдикция въпрос може да се счита за позволен от член 6 от Директива 2006/11 само ако изисква във всички случаи на изпускане компетентният административен орган да приема решение, което може да бъде разглеждано като представляващо предварително разрешение по смисъла на този член.

25 Освен че трябва да предхожда всяко изпускане, което може да съдържа някое от веществата от списък II, разрешението, предвидено в член 6, параграф 2 от Директива 2006/11, трябва да определя емисионните норми, които се изчисляват в зависимост от стандартите за качество на околната среда, установени в програма, изготвена от държавата членка съгласно параграфи 1 и 3 от същия член. Впрочем Съдът многократно се е произнасял, че от член 7, параграф 2 от Директива 76/464, чието съдържание е идентично на това на член 6, параграф 2 от Директива 2006/11, следва, че разрешенията трябва да съдържат емисионните норми, които са приложими за отделните разрешени изпускания и са изчислени в зависимост от качествените цели, предварително установени в програма по смисъла на посочения член 7, параграф 1, насочена към опазването на въпросните водни пространства и реки (вж. по-специално Решение от 2 юни 2005 г. по дело Комисия/Ирландия, C-282/02, Recueil, стр. I-4653, точка 68 и цитираната съдебна практика). Съдът също уточнява по отношение на посочения член 7, параграф 2, че емисионните норми, определени в предварителните разрешения, трябва да бъдат изчислени в зависимост от качествените цели, установени в такава програма, въз основа на проучване на водите, в които са изпуснати тези вещества (вж. Решение от 25 май 2000 г. по дело Комисия/Гърция, C-384/97, Recueil, стр. I-3823, точка 41).

26 Следователното предварителното разрешение по смисъла на член 6, параграф 2 от Директива 2006/11 предполага проучване във всеки конкретен случай на всички заявления, подадени за тази цел, и не може да бъде мълчаливо (вж. по-специално относно член 7 от Директива 76/464; Решение от 14 юни 2001 г. по дело Комисия/Белгия, C-230/00, Recueil, стр. I-4591, точка 16).

27 Всъщност, от една страна, предварително и специфично проучване на всяко планирано изпускане, което може да съдържа вещества от списък II, е необходимо за прилагането на програмите за намаляване на замърсяването на водите, приети от държавите членки съгласно член 6, параграф 1 от Директива 2006/11, според който изискването за предварително разрешение за всяко изпускане от такова естество представлява едно от средствата за изпълнение на тези програми. Такова проучване е необходимо във всеки случай на разрешено изпускане и за фиксирането на емисионните норми, определени в зависимост от стандартите за качество на околната среда, включени в тези програми и целящи намаляване на изпусканията, които съдържат едно или няколко вещества от списък II. Това проучване освен това изисква преценка на конкретното състояние на водите, в които са изпуснати тези вещества, което трябва да бъде взето предвид при определянето на емисионните норми. От друга страна, мълчаливо разрешение не може да бъде съвместимо с изискването за фиксиране в предварителното разрешение на емисионните норми, определени според правилата, описани по-горе.

28 Предвид тези съображения режим на деклариране като разглеждания в главното производство, съчетан с напомняне на стандартите за качество на околната среда, включени в програмите за намаляване на замърсяването на водите, и с право на административния орган да се противопостави на създаването на стопанството или да наложи специфични за съответната инсталация гранични стойности за изпускане, не може да отговори на изискванията, посочени в член 6 от Директива 2006/1, след като не гарантира, че всички изпускания, които могат да съдържат вещество от списък II, предполагат да се извърши предварително специфично проучване, което води до фиксирането на специфични за тях емисионни норми, определени в зависимост от приложимите стандарти за качество на околната среда и конкретното състояние на водите, в които са изпуснати тези вещества. Следователно такъв режим не изисква компетентният административен орган да приеме решение, което може да бъде разглеждано като представляващо предварително разрешение по смисъла на член 6, параграф 2 от Директива 2006/11.

29 Освен това нито съществуването на общи правила за запазване на качеството на повърхностните води, както и на национални изисквания или специални изисквания за определени части от територията, като предвидените в членове

L. 211-2 и L. 211-3 от Кодекса за околната среда и като изискванията, приложими за рибовъдните стопанства, определени със заповед, приета според дадените указания в хода на съдебното заседание на 1 април 2008 г., съчетани дори със санкции, нито изпращането на декларатора на копие от приложимите общи изисквания като изискваното от член R. 214-33 от същия кодекс не могат да заместят липсата на фиксиране на емисионните норми, приложими за отделните изпускания, определени в зависимост от установените стандарти за качество на околната среда и на конкретното състояние на водите, в които са изпуснати тези вещества.

30 Следователно противно на твърдяното от френското правителство, режим на деклариране като разглеждания в главното производство не е съчетан с разпоредби, които могат на практика да го приравнят на опростен разрешителен режим, който отговаря на изискванията, определени в член 6 от Директива 2006/11.

31 От всички изложени по-горе съображения следва, че противно на това, което твърдят френското, италианското и нидерландското правителство в писмените или устните си становища, режим на деклариране, съчетан с право на възражение, дори да се основава на целта да се опростят административните процедури и да се разпределят по-добре средствата за контрол като разглеждания в главното производство, не може да бъде разглеждан като равностоен на предварителния разрешителен режим, предвиден в член 6 от Директива 2006/11.

32 Това заключение не може да бъде поставено под въпрос от довода, изтъкнат от нидерландското правителство в хода на съдебното заседание и подържан също от френското правителство, изведен от Рамковата директива за водите.

33 Безспорно държавите членки могат на основание на преходната разпоредба, съдържаща се в член 22, параграф 3, буква б) от Рамковата директива за водите, да прилагат за целите на член 6 от Директива 2006/11, „принципите за определяне проблемите по замърсяването и веществата, които ги предизвикват, установявайки качествени стандарти и приемайки мерките, установени в [Рамковата директива за водите]“. По-конкретно, както Комисията на Европейските общности напомня в хода на съдебното заседание, член 11, параграф 3, буква ж) от Рамковата директива за водите позволява за точковите изпускания, предизвикващи замърсяване, приемането по-специално на регистрационен режим и следователно не изисква задължително предварителен разрешителен режим.

34 Този регистрационен режим обаче, дори временно, се предвижда само в рамките на прилагането на Рамковата директива за водите. Впрочем посоченият регистрационен режим не може да бъде прилаган независимо от другите мерки, предвидени от тази директива — чието съществуване в контекста на главното производство не е видно нито от акта за препращане, нито от становището, представено от френското правителство — и предполага по-специално, както това следва от член 11 от същата директива, предварително установяване на районите на речните басейни, извършване на анализи за всеки от тях, както и изготвяне на програма от мерки, която взема предвид резултатите от тези анализи, а също и установяване на контрол върху емисиите на разглежданите замърсители.

35 В резултат на изложеното по-горе, на поставения въпрос следва да се отговори, че член 6 от Директива 2006/11 не може да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки, след като съгласно този член са приели програми за намаляване на замърсяването на водите, включващи стандарти за качество на околната среда, да въведат по отношение на някои инсталации, които се считат за слабо замърсяващи, режим на деклариране, съчетан с напомняне на тези стандарти и с право на административния орган да се противопостави на създаването на стопанството или да наложи специфични за съответната инсталация гранични стойности за изпускане.

По съдебните разноски

36 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 6 от Директива 2006/11/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 февруари 2006 година относно замърсяване, причинено от определени опасни вещества, изпуснати във водната околна среда на Общността, не може да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки, след като съгласно този член са приели програми за намаляване на замърсяването на водите, включващи стандарти за качество на околната среда, да въведат по отношение на някои инсталации, които се считат за слабо замърсяващи, режим на деклариране, съчетан с напомняне на тези стандарти и с право на административния орган да се противопостави на създаването на стопанството или да наложи специфични за съответната инсталация гранични стойности за изпускане.

Подписи